

September driedaagse 2023.

Dag 1: Rain & Mistery

We hadden ernaar uitgekeken, want een LOV weekend is altijd zonnig en leuk, maar ditmaal klopte er iets niet bij ons vertrek, de factor zonnig...

Toch vertrokken met een prima humeur ruim op tijd naar Mie Maan in Herselt voor de ontbijtafspraak. Goed op tijd, want 1 september is ook de eerste schooldag weet je wel. Maar we reden nog nooit zo vlot door het spitsuur, en waren dan ook bij de eersten (een absolute primeur) en ongeveer 20 min. te vroeg op de met plassen bezaaide parking. Maar als snel stroomde de overige parkeerplaats vol en verkasten we naar de ingang, om te ontdekken dat het nog gesloten was. Mie Maan bleek een voorbeeld van stiptheid. Er staat 9 uur op de deur, dat is dan ook 9 uur. Maar soit, eens binnen viel op ontbijt en bediening niks af te keuren. En na een extra koffie waren we er helemaal klaar voor.

Het roadbook werd uitgedeeld, dan nog een korte briefing door ceremoniemeester Dominiek, en wijle weg. Ondertussen was het dan toch gestopt met stilletjes regenen. Nu regende het oude wijven...

Slecht zicht met die speelgoed ruitenwissertjes, een aandampende ruit, en een grijs regengordijn. Niet de leukste rit uit de geschiedenis, wél een ferme wake up call dat je met trommelremmen moet opletten dat ze niet plots volledig uit balans gaan remmen. Bij ons viel het allemaal wel mee, maar de Peugeot 203 zagen we (op veilige afstand van ons) bijna een volmaakte pirouette maken. Maar buiten een erg geschrokken en bleke madam was er niks aan de hand, eventjes in achteruit en terug op weg.

Aangekomen bij Mind Mistery was ook de ergste regen voorbij. Maar iedereen was toch blij van die watertrip zonder kleerscheuren te zijn doorgekomen. Geert en Dirk die met de MGA zonder zijruiten reden gaven wel een lichtjes verzopen indruk, maar écht veel verschil maakte dat uiterlijk niet bij die mannen...

De broodjeslunch was ook daar voorzien, en daar begonnen we mee. Genoeg variatie, en ze hadden er erg goeie vleeskroketten, vond ik toch. Al kan ik over het al dan niet lekker zijn ervan niet echt oordelen, daar ik tot op dat ogenblik een absolute Hollandse vleeskroketmaagd was. Weeral wat bijgeleerd op "culinair" vlak. En dan het belevingscentrum Mind Mistery zelf. Om het met een jeugdige uitdrukking te zeggen; het was een echte mindfuck. Een continu misleiding van wat je dacht te zien, en wat er in werkelijkheid te zien was. Kijk zeker eens naar het filmpje (dag 1) dat maakt het misschien wat duidelijker. Jakke met zijn hoofd in het toilet, Mick die aan de luster hangt, en Frank met zijn hoofd in een waskom. Allemaal wat raar en moeilijk uit te leggen. Zoek het zeker eens op, en rij er op een (regenachtige 😊) dag naartoe, gewoon eens doen.

Met de zon terug van de partij, reden we verder via een prachtige route naar onze woonst voor 2 nachten; Parkhotel Horst. Wat we ons op dat moment niet realiseerden is dat we eigenlijk maar een kleine kilometer van het hotel waren. Dat was dan weer een echte Mindfuck van het immer olijke duo Dominiek en Frits...

Het was écht een heel knappe rit, Noord Limburg bleek best de moeite. Onderweg moesten we bijvoorbeeld door een waadplaats in de weg, waar nu door de vele voorafgaande regen lekker veel water doorstroomde. Super fotogeniek, alleen zijn we vergeten van een foto te nemen, de kiekens die we zijn. Langs de Maas door tamelijk ongerepte natuur, en in de zon met het kapje naar beneden. Wat wil je nog meer.

Dan het hotel. De eerste indruk van het hotel was al direct positief. Groot en net hotel, én ze hadden parkeerplaatsen voor ons voorbehouden in eerste linie, een dikke merci daarvoor. Prima en vlotte ontvangst, nette kamers en achteraan een leuk terras met zicht op de grote vijver. Het terras was zo uitnodigend, en het binnendruppelend gezelschap zo leuk, dat we ons nog moesten haasten om op tijd te zijn voor het diner.

Maar snel omkleden dat kunnen we, en er bestaan allerlei wonderproducten in spuitbus. Dus wat is dan het probleem? Dineren deden we in stijl, in een voor ons gereserveerde aparte ruimte. In stijl zoals het LOV betaamd. Wij (Gina & Jeff) in een leuke tête à tête met John en Marie Jeanne. Zondermeer een toffe vlot lopende babbel, en bijgevolg ook een leuke avond gehad. Het diner was prima. Lekker gegeten, lekkere wijn, lekker dessert.

Maar toen begon bij mij toch het licht uit te gaan, het was tijd om ons bedje op te zoeken, mijn oogleden wogen héél zwaar... De "vrijgezellentafel" (Dirk en co, en nog een paar straffe wakkere gasten) dacht daar, ook naar goede gewoonte, anders over. En uiteraard trokken die nog naar de bar. Strak plan, en hen van harte gegund. Maar voor ons was het oogjes toe en snaveltjes dicht.

September driedaagse 2023.

Dag 2: oude auto's en dode soldaten

Na een deugdlozende nachtrust, voelden we ons klaar om terug de baan op te gaan met onze LOV vrienden. Maar éerst, uitgebreid ontbijten!

Na weer een korte briefing door Dominiek, konden we onder een stralend zonnetje, weer de weg op naar een ons nog onbekende bestemming. Het was een behoorlijk pittig ritje van zo'n 2 uurtjes, via mooie rustige wegen, maar ook via wat grotere banen met ontelbare ronde punten. Niet te vermijden als je wat kilometers wil overspannen, en met de prima kwaliteit van het Nederlandse wegennet, nog niet eens erg.

Bestemming Druten, daar hadden we begot nog nooit van gehoord. Van Drunen al wel, want daar was vroeger een klein automuseum, of is het er nog?

Een erg goede tip tijdens de briefing was; profiteer van te tanken ergens op de grotere baan, kort voor het eindpunt van dit ritgedeelte. Er zijn daar verschillende tankstations.

Maar, in het roadbook stond ook "rij op de bestemming tot aan het Shell station", en parkeer daar. De brave zielen tankten dan ook tijdig, de slimmeriken reden gewoon door tot aan de Shell. Dat bleek dan echter een replica te zijn van een klein Shell benzinestationnetje uit de jaren stillekes, zonder naft... Mooi winkel/bureeltje uit de tijd, dat dan weer deel uitmaakte van het grote geheel; de auto en vrachtwagencollectie Metropole.

Man, man, man, wat was daar allemaal te zien. Op het gelijkvloers de wagens die te koop stonden. Verder een aparte ruimte, die niet te bezoeken was, met een enorme schat aan nog te restaureren spul, én een prachtige verzameling van rally en circuitwagens van pakweg de jaren 90. Spijtig dat we al dat lekkers slechts door de vitrines konden bekijken, want zeker ook de moeite.

Op het 1e verdiep de zeer uitgebreide collectie oldtimers en classic cars. VW Westfalia camperbusjes aan de lopende meter, VW kevers en vroege Porsche's, brommers en moto's. Een collectie "Automobielen" uit de periode rond de eeuwwisseling 1800 – 1900. Dat wil zeggen: veel koperen lampen, toeters en houten wielen. Alles in prachtstaat. Ook een perfecte replica van de Benz Patent Motorwagen uit 1885, de zelfrijdende koets die alles in gang zette...

Verder een ganse verdieping, met een meer dan behoorlijke oppervlakte, vol met oldtimerlekkers van allerlei slag. Gaande van Alfa Romeo's, over BMW's, Jaguars, Citroën – Mercedes Benz van een gewone ponton tot 300 SL vleugel deur. Fiat in alle maten en gewichten, en een 2CV Citroën in een doosje. Verder de Mille Miglia afdeling met enkel ex deelnemerswagens, waaronder de Alfa Romeo 8 C Bella Rossa van Frans Van Haren, eigenaar van dit alles.

De vrachtwagenafdeling was voor mij, en ik denk ook voor Hubert, hét hoogtepunt. Onmogelijk samen te vatten, bekijk zeker het filmpje (dag 2) eens, dan krijg je een héél klein ideeetje van wat er te zien was.

De start van de broodjeslunch daar ter plaatse was een beetje chaotisch georganiseerd (door hen, niet door LOV). Maar eens gestart liep het prima, er werd tijdig aangevuld, en de mij inmiddels bekende vleeskroket smaakte ook weer prima. Spijtig dat het een "walking lunch" was, dat hadden ze beter kunnen regelen, de ruimte was er. Tijd om te vertrekken dan, en plots stopt een héél bekende Mercedes ponton cabrio met draaien. Pal ter hoogte van het Shell stationnetje zonder "naft". Symbolischer kon bijna niet, maar Joris had als slimmerik uiteraard een kleine jerrycan mee met het onmisbare goedje. Inkappen en wegwezen, op naar de grote baan, op naar het tankstation.

Next stop, de Duitse militaire begraafplaats van Ysselsteyn. Daar hadden D & F een gids voor ons geregeld, en verdorie een héle goeie. Want al liggen er ongeveer 32.000 mensen begraven, gerelateerd aan wereldoorlog II. Die man maakte er een levendige exposé rond waarnaar je kon blijven luisteren. Niet dat hij ze allemaal bij naam kende, maar toch bijna. En alles netjes afgelijnd en geïnventariseerd, volledig gebaseerd op hoe de geallieerden (wij dus) hun oorlogsslachtoffers met de nodige eerbied begraven hebben. Ik had hier nog nooit van gehoord, maar het heeft een onuitwisbare indruk gemaakt, en ik zal het nooit vergeten...

En, ze hebben daar ook een cafetaria, mét een ruim en rustig (kan moeilijk anders) terras. En dat was het zwakke punt in de organisatie van vandaag. Zet de LOV'ers bijeen op een zonnig terras, mét een vlotte bediening, en je krijgt plakkers, véél plakkers. Dit was nu niet anders, en zeker toen bleek dat er budget over was voor nog een 2e drankje. Kortom, het was weer sprinten om tijdig aan het hotel te zijn. Kattenwasje, spuit – spuit, en hup daar zaten we weer aan het diner. Ditmaal met Hans en Irm. En wéér een hele leuke avond gehad, en weer het licht uit om een uur of elf...

En de "vrijgezellen and friends"??? Wat denk je 😊

September driedaagse 2023.

Dag 3: t'ls weer veel te snel voorbij

Retteketet, retteketet, mijne sergeant staat weer aan mijn bed om me eruit te porren. En ik was juist aan het dromen van een afgewerkte Jaguar XK150. Dromen dus...

Op naar het ontbijt, waar we ondanks dat we zéker niet te laat zijn, toch bij de laatste aankomers behoren. Dirk is zowat de éérste die we tegen het afgetrainde lijf lopen, maar om die te kloppen als er eten in de buurt staat moet je natuurlijk al uit straf hout gesneden zijn. Glaasje bubbels erbij en nog wat zoetigheden, en de dag kan beginnen.

De briefing door ons opperhoofd is weer kort en krachtig, en eens uitgecheckt kunnen we onze auto's inladen en starten. Maar dat laatste is voor John sneller gezegd dan gedaan. De Morgan kreunt en kucht als een versleten stoomlocomotief. Maar starten? vergeet het. Voor mij een uitgemaakte zaak, overslaande bougiekabels als gevolg van de lichte nevel van vanmorgen. Enkele dappere idealisten beginnen toch aan het betere sleutelwerk, vinden vanalles dat beter kan, maar starten? Nope. Hans, onze ex voorzitter, die naast een onverwoestbaar humeur en een eeuwige grijs op zijn gezicht, ook een halve garage in de koffer van zijn Healey heeft zitten, komt aanzetten met een bus WD40. We hadden het er de vorige avond nog over gehad, onmisbaar en geschikt voor alles, behalve om je tanden mee te poetsen. Hij kijkt me aan, en ik zeg; geeft de kabels maar een goeie douche. En vroem, de Morgan slaat aan, en we kunnen op weg.

Terug op weg nu richting thuis, uiteraard via via en nog wat meer. We hebben het er onderweg over hoe netjes het hier over het algemeen is en vooral hoe goed de wegen zijn. Onze woorden zijn niet koud als plots de weg overgaat in een soort versleten heirbaan. Hier is "de Duits" en nog allerlei ander raar volk voor hen, nog gepasseerd. Mijn vals gebit valt uit, mijn hoorapparaat gaat in alarm, en mijn postiche schuift over mijn ogen. Zeer gevaarlijke situatie dus, this must be Belgium... Ik merk het aan de bordjes van via pass. Dat moet nogal een gevoel zijn als buitenlandse vrachtwagenchauffeur merken dat je voor deze wegen tol moet betalen... Enfin we zijn terug in Vlaanderen, de betere leerling in het klasje dat Europa heet. Onze bestemming; het Limburgse Bree. Uit te spreken met een rollende rrrrrrr.

Daar krijgen we een gegidste mini tour van de stad, en een bezoek aan het stadhuis. Prachtig gerenoveerd, met respect voor het verleden, maar met oog op de toekomst. Vooral de Kim Clijsters zaal zal me bijblijven, en de overdekte "binnenkoer". Prachtig gedaan.

Terug in de auto dan, op naar "het laatste middagmaal", spijtig maar het is zo. De Pollismolen, nog steeds op grondgebied Bree, is the place to be.

We worden er supervriendelijk ontvangen, en ondanks dat ze binnen echt netjes gedekte tafels hebben klaarstaan, volgt direct de suggestie dat we gezien het prachtige weer, ook gerust gebruik mogen maken van het terras. Daar gaan we graag op in. En wat volgde was een geweldige lunch, prachtig van presentatie, perfecte service, en bovendien écht lekker. En dan alles ook nog eens vergezeld van een lekker wijntje. Onze eigen culinaire expert Gert, zag, proefde, en knikte dat het goed was. Dominiek en Frits, goed gedaan, drie LOV sterren voor dit adresje!

Dan eigenlijk dik tegen onze zin, verder naar het eindpunt de Irish pub Dubh Linn aan de Testeltsesteenweg in Wolfsdonk. Daar konden de échten nog een Guinness drinken en straffe verhalen ophalen. Maar het onvermijdelijke moest en zou gebeuren, het afscheid...

Merci boys voor jullie prachtige organisatie, merci voor een top roadbook, merci voor de toffe locaties. En aan alle andere deelnemers, dikke merci om er ook weer bij te zijn. En, tot de volgende zeker?

Jeff & Gina